

L'IEC publica la Gramàtica de la llengua catalana, la gramàtica normativa del segle XXI

written by Redacció Unilateral | 24 de novembre de 2016

Aquest dimecres s'ha presentat a la seu de l'IEC la nova *Gramàtica de la llengua catalana* de l'Institut d'Estudis Catalans (GIEC). La GIEC, que només s'ha publicat en paper, només està pensada per a professionals de la llengua. D'aquí un parell d'anys es publicarà una 'gramàtica essencial', més orientativa, pensada per a qualsevol usuari de la llengua i consultable a internet.

En la presentació de l'obra han intervingut el president de l'IEC, Joandomènec Ros; la presidenta de la Secció Filològica, M. Teresa Cabré, i Gemma Rigau i Manuel Pérez Saldanya –presidenta de la Comissió de Gramàtica i director de l'Oficina de Gramàtica, respectivament–, directors de l'obra juntament amb Joan Solà, que va morir abans de la finalització del projecte.

Segons l'IEC, la *Gramàtica de la llengua catalana* dona continuïtat a la normativa gramatical que Pompeu Fabra va establir l'any 1918, i es presenta més completa i actualitzada. No introdueix, doncs, canvis substancials, sinó matisos i més flexibilitat, i amplia i detalla la gramàtica de Fabra per donar resposta a qüestions que aquest no va plantejar o que va apuntar molt esquemàticament. Al mateix temps, incorpora les solucions avalades per la tradició i el prestigi social que encara no tenien el reconeixement per part de la norma. N'és un exemple l'acceptació dels usos que fa cada parlar de les preposicions per i per a davant d'infinitiu quan expressen finalitat –*Ho fan per viure* i *Ho fan per a*

viure.

La *Gramàtica de la llengua catalana* es caracteritza perquè presenta la norma partint de la descripció gramatical i atenent al marc geogràfic –els parlars– i social –és a dir, els diferents registres–, així com, més esporàdicament, a la dimensió oral i escrita. També presenta, en primer terme i d'una manera neutra, els fets generals que són vàlids en tots els territoris del domini lingüístic català i en tots els registres, i concreta en quins parlars i registres són vàlids els restants, i si una determinada forma és acceptable o no.

Un exemple del tractament de formes pròpies de territoris diferents pot ser el que fa referència a l'expressió de les fraccions horàries. La *Gramàtica de la llengua catalana* recull la pròpia dels parlars del Principat –el sistema anomenat de campanar, i que és específic de la llengua catalana: *un quart de vuit, dos quarts de sis, tres quarts de quatre*–, i la dels parlars valencians i baleàrics –el sistema de rellotge: *les set i quart, les set i mitja, les vuit menys quart*. Cal entendre, en aquest cas, que el sistema que és propi d'uns territoris és inusual i no s'aplica fora d'aquests territoris.

Un exemple del tractament de formes pròpies de registres diferents pot ser el de les combinacions pronominals. Són acceptables combinacions com *li'n i li ho* –*Li'n falta una i Li ho diré*– o *n'hi i l'hi* –*N'hi falta una i L'hi diré*–, encara que en els registres formals són més habituals *li'n i li ho*.

Dossier amb més informació sobre la Gramàtica de la llengua catalana:

http://www.iec.cat/Comunicacio_IEC/dossier_prensa_Gramatica.pdf